

Captar talent, obligació de la universitat

Margarita Arboix

Recentment hem assistit a un interessant debat sobre la incorporació de talent a les nostres universitats, i hem destacat com alguns científics d'alt impacte no podien accedir als nostres centres perquè l'Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació (Aneca) no els havia considerat aptes per ser acreditats com a professors universitaris. Segons el meu parer aquest debat s'ha desenvolupat en un marc inadequat ja que els eixos de l'argumentació no s'ajustaven al problema real a què s'enfronten les nostres universitats.

La universitat espanyola es vertebrava sobre dos eixos fonamentals, la docència i la investigació. Els dos s'han d'alinear per

M. ARBOIX, rectora de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)

poder assolir la seva missió, que no és una altra que contribuir al progrés i el benestar social, sent el motor de l'economia mitjançant la generació i transferència de coneixement, el foment de la innovació i la promoció d'una oferta acadèmica sòlida, de qualitat i homologable internacionalment que doni resposta als reptes socials.

Avui a Espanya tenim la sort de comptar amb un mapa universitari que destaca en rànquings internacionals, amb perfils oberts, inclusivament, innovadors, flexibles, interdisciplinaris i reactius davant els canvis que es produeixen en aquest món global. En aquest entorn, les universitats han estat capaces de mantenir excel·lents equips d'investigació, molts d'ells capdavanters en els seus camps, garantint amb això la transferència de coneixement a la societat, i que han aconseguit finançament públic i privat competint amb els

millors equips a nivell mundial.

Aquests anys, a través, en part, de les agències d'acreditació, les universitats han millorat espectacularment la qualitat, el nombre de projectes obtinguts i les publicacions en revistes d'excel·lència. I el professorat ha sabut estar a l'altura d'aquest gran repte.

Avui perquè els professors assoleixin la situació de permanents, és necessari un concurs públic i competitiu, al qual podran presentar-se els que hagin assolit prèviament l'acreditació de la categoria professional a la qual concursen. Les agències com l'Aneca són les que avaluen els currículums dels potencials candidats i els atorguen, si s'escau, l'acreditació, tenint en compte les funcions que ha de complir el professor en una universitat docent i investigadora com és l'espanyola i exigint nivells significatius de producció

científica, qualitat docent i gestió acadèmica. És segur que aquest procés és millorable, però cal destacar que aquestes han complert un paper clau en la millora de la universitat espanyola, afa-

Les administracions han de dotar les universitats d'autonomia per definir els seus perfils i plantilles

vorint el seu avenç i prestigi internacional.

Però la universitat necessita captar talent d'investigadors i per això existeixen algunes vies, encara que insuficients, com els programes de l'European Research Council (ERC), espanyols com el Ramón y Cajal, el Juan de la Cierva o el Beatriz Galindo, i al-

guns de les comunitats autònomes com Icrea a Catalunya. Fins i tot algunes universitats, com la UAB, han creat programes propis, per a sèniors i júnior amb currículum d'alt impacte.

Per facilitar que aquests investigadors s'incorporin a les universitats és necessari que les administracions dotin les universitats d'autonomia per definir els seus perfils i plantilles i de prou finançament per desenvolupar polítiques que potencin el desenvolupament científic d'excel·lència i promocionin el talent jove que garantirà el futur.

Avui a Espanya un 70% de l'impacte investigador es troba a les universitats i els seus centres associats, i d'aquí surt la major part de les innovacions i millores socials del nostre país. És necessari que aquest motor no s'aturi si volem que la nostra societat sigui cada vegada més justa, inclusiva, innovadora i sostenible.●